

„Évek óta a legviccesebb könyv, amit olvastam.”

Egy

ROSSZ ANYA NAPLÓJA

„Tipikusan az a könyv, amit nem bírsz letenni.

Tetszenek a regényhősök és a stílusa,
imádtam az egészet úgy, ahogy van!”

– *Frederick, amazon*

*fine
selection*

S U Z Y K Q U I N N

S U Z Y K Q U I N N

Egy

ROSSZ
ANYA
NAPLÓJA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Előszó

EZ AZ!

Kézbe vetted a könyvem. Ez azt jelenti, hogy legalább a borítója jó...

Még mindig nem tudom elhinni, hogy ilyen sokan olvassák az írásaimat.

Minden áldott nap lenyűgöz ez a tény.

Olyan, kellemes érzésekkel teli történeteket írok, melyek a szeretet és a vidámság romantikus világába repítenek. Szívből remélem, hogy ez a könyv megnevettet, és meleg, örömteli érzéseket ébreszt benned.

Őszinte köszönet, hogy elolvasod. Találkozunk a végén.

Sok puzi:

Suzy

Január 1., péntek

Újév

Egy ÓRIÁSI veszekedést követően hazajöttem Nicktől anyuhoz és apuhoz.

ISZONYÚ DÜHÖS VAGYOK!

Megkértem, hogy vigyázzon Daisyre, amíg elszaladtam bevásárolni (ugyanis ha őt is magammal viszem, akkor képtelen vagyok figyelni az „egyet fizet, kettőt vihet” akciókra, és összevissza vásárolok, például lekváros töltött kekszet).

Hazaérek, és látom, hogy Nick a számítógépen játszik, és tíz üres guinnesses doboz hever mellette.

TÍZ DOBOZ SÖR! KÉT óra alatt!

Ettől nagyon kikészültem.

– Bírom az alkoholt – dűnnyögte. – Ha részeg lennék, nem jutottam volna el eddig az Assassin's Creedben.

Rászóltam, hogy menjen egy pár lépést egyenesen, de elesett.

Miközben ordibáltam vele, az anyja is betoppant. Meglátta a fiát a földön, és így szólt:

– Kelj fel, drágám!

Aztán megkérdezte, mi volt ez a lárma.

Mondtam, hogy Nicknek Daisyre kellett volna vigyáznia, de ehelyett bepiált.

– Ó, *Nick!* – sóhajtott fel Helen, majd folytatta. – De tudod, Juliette, egész nap dolgozott. *Nyilván* feszült volt.

Dolgozott? Egész nap annyit csinált, hogy elolvasott egy kétoldalas onlinepóker-hirdetést.

– Ha párkapcsolati tanácsra lesz szükségem egy elvált nőtől, ígérem, szólok – mondtam Helennek.

Ordítottam még Nickkel egy darabig, aztán felkaptam egy táskám, és közöltem, hogy elviszem Daisyt a szüleimhez.

Határozottan és méltóságteljesen távoztam, leszámítva, hogy vissza kellett még mennem Daisy rózsaszín, kötött takarójáért, puha macijáért, a sötétítő függönyéért akasztóstul, tartalék pelenkáért és végül a világító, zenélő maciért is.

Január 2., szombat

Az imént telefonált Nick, és bocsánatot kért.

– Szükségem van rád, Julie. Nélküled én teljesen elveszett vagyok.

Nem fogom megsajnálni. Össze kell szednie magát. A másnaposágból is elegendem van. És az, hogy vedel, miközben vigyáznia kéne a gyerekére...

Megmértem magam anyu és apu hetvenes évekből származó, régi mérlegén, mert ez kíméletesebb az emberrel, mint a mostaniak.

TIZENKÉT kilóval vagyok nehezebb, mint a terhességem előtt!

És ezt úgy mértem, hogy teljesen meztelenül álltam a mérlegre, *vécézés után*. Áhhhhh...

Január 3., vasárnap

Az anyasággal kapcsolatos jelenlegi problémáim teljesen közhelyesek:

- Legyél karcsú, elegáns, jól öltözött, és közben legyen nálad egy helyes babaholmis táska is, lehetőleg valami neves tervezőtől, jó kis állatmintával.
- Legyen egy IKEA-katalógusból szalajtott, tökéletes otthonod divatos gyerekholmikkal, ilyenekkel, mint például hűtőre ragasztható krétás tábla vagy egyedi robotjátékok.
- Legyél környezettudatos őszanya, ne használj ocsmány, műanyag Tupperware holmikát, amik tele vannak vegyszerekkel, csak biopiacon vásárolj, szoptass, szülj fájdalomcsillapító nélkül stb., UGYANAKKOR...
- Legyél patikatiszta, minden ragyogjon, lehessen enni a padlóról, és naponta vagy tízszer moss kezet.

Tehát ezt mind, EZENFELÜL úgy lépj ki az utcára, hogy nincsenek rajtad furcsa, fehér foltok.

Hogyan képesek a nők mindeerre?

Nick egész nap hívogatott meg írogatott, azt ígérve, hogy soha többé nem iszik. Kérte, hogy küldjek neki képeket Daisyről.

Azt hiszem, ez már valaminek a kezdete.

Január 4., hétfő

Laura ma hazajött, és felvetette, hogy edzhetnénk együtt a maratonra.

Én hülye, belementem.

Hogy én ott fussak a gyönyörű, kisportolt testű nővérem mellett... ez nem valami jó ötlet. Különösen nem ezzel a szülés utáni, kövér hátsóval.

Úgy néztem ki, mint valami trappoló tehén, ami egy fényes szőrű, kecses lábú versenyló után caplat.

Az erdőbe mentünk futni, a vonatsínek mellé. Annyira sötét volt, hogy egy idő után teljesen elvesztettem Laurát. Épp szitkozódtam, hogy a fenébe ezzel a rohadt futkosással, amikor megláttam valami sötét foltot, ami kutyaszarra hasonlított. Nem tudom, hogyan történt, de végül egy jeges pocsolyába zuhantam. A következő dolog, amire emlékszem, hogy egy iPhone képernyője világít a szemembe, és egy hang csak ennyit kérdez:

– Te mit keresel itt egyedül?

Alex Dalton volt az, aki fekete futóruhájában úgy nézett ki, mint valami nindzsa.

– Nem vagyok egyedül – feleltem. – Laurával jöttem.

– És ő hol van? – kérdezte Alex, miközben felsegített.

Mondtam neki, hogy előrement valamerre, mire felajánlotta, hogy megkeresi velem.

– Sötét van itt, te pedig egyedül vagy. Karolj csak belém!

Belekaroltam ott, ahol egy korábbi égési baleset sebe volt.

– Nem fáj, ugye? – kérdeztem.

– Nem – felelte. – Évek óta nem fáj már.

Megkérdeztem, szeret-e futni, ő pedig bólintott, és hozzátette:

– Ez azon kevés alkalmak egyike, amikor teljesen névtelen maradhatok. Ha futok, teljesen jelentéktelenné válok. Akár egy átlagos ember.

– Ha szeretsz észrevétlenné válni, miért jársz ezüst Rolls-Royce-szal?

– Hogy megmutassam, én önmagam vagyok.

– Nem valószínű, hogy téged összekevernének az emberek valaki mással – nevettem.

– Pedig előfordul olykor. Az apámmal össze szoktak keverni – felelte Alex.

– De ma nem Rolls-Royce-szal jöttél?

– Nem – válaszolta Alex kesernyés mosollyal. – Még sosem láttalak futni.

Ekkor bevallottam, hogy meggondolatlanul beneveztem a téli maratonra. Pontosabban, hogy Sadie erőltette a nevezésemet, amíg terhes voltam, és semmi mást nem csináltam, csak üldögéltem és süteményt ettem.

– Egy kicsit korán kezded az edzést. Még tizenegy hónap van addig – mondta Alex.

Mondtam neki, hogy olyan sokat akarok rá készülni, amennyit csak lehet. Alex pedig szinte csak úgy mellékesen elmesélte, hogy ő is benevezett az idei versenyre, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne, nem pedig egy óriási fizikai kihívás.

– Én valószínűleg nem tudom majd végigcsinálni – mondtam neki.

– Nem szabad így hozzáállni, Juliette – felelte Alex. – Nem szabad a kudarcra gondolni, amikor még el sem kezdted.

– Csak a maguk valóságában nézem a dolgokat. Ráadásul Nick még fogadott is rá, hogy nem fogom megcsinálni.

– Felséges ég, nehogy Nick Spencer nagy bölcsességeire hallgass! Bárki képes lefutni egy maratont, ha rendesen felkészül rá. Ez első sorban mentális, nem pedig fizikai kihívás.

– Általában nem figyelek Nickre. De ez azon ritka alkalmak egyike, amikor a gyerekem apjának igaza van.

– Felejtsd el! Hadd segítsék a felkészülésben, és mutassuk meg neki, hogy téved! – ajánlkozott Alex.

Mondtam neki, hogy semmi értelme az idejét fecsérelni rám. Már az is nagy csoda lesz nekem, ha a Tower Bridge-ig eljutok.

Ekkor azonban feltűnt Laura, Alex pedig elbúcsúzott azzal, hogy majd találkozunk a hétvégi bálon. Ezzel eléggé összezavart, mert Daltonék bálját eredetileg szilveszterre tervezték, és én azt hittem, elmaradt. De Alex elmagyarázta, hogy idén későbbre tették, mert Catrina Dalton még nem jött meg Olaszországból, ahol valami különleges márványfajtát szeretne beszerezni.

Mi, a Duffy lányok soha nem mulasztottuk el a Dalton-bált, mindig mentünk kamaszkorunk óta. Úgyhogy azt mondtam Alexnek, hogy ott leszünk, ha anyukám vállalja, hogy vigyáz Daisyre.

– Akkor viszlát szombat! – búcsúzott, és a sportos, magas, fekete ruhás alak kocogva elindult a fák közé.

– Ez Alex Dalton volt? – kérdezte Laura, ahogy közeledtem felé.
– Mesélt Zachról?

Ho-hó! Itt valami fennforgás van! Mindig is sejtettem, hogy Zach Daltonnak van valami köze Laurához.

Január 5., kedd

Úgy döntöttem, adok Nicknek még egy esélyt.

Reggel, ahogy otthon leszálltam a vonatról, ott várt az állomáson, mint a régi szép időkben. Volt egy bensőséges, nagy beszélgetésünk, amiben elmondta, milyen mélypontra jutott.

– Ez persze nem mentség a viselkedésemre – mondta. – Igyekezni akarok. Nagyon fogok vigyázni!

És végül megkérte a kezem.

Boldog könnyek szakadtak ki belőlem, amik közé azért egy kis keserűség is keveredett. Annyi évet töltöttünk már együtt, és ő egy nagy veszekedés, tizenkét kiló túlsúly és egy szüléssel felforgatott alsótest után, csak most szánta rá magát erre a lépésre.

Január 6., szerda

Újra Londonban.

Jó, hogy újra vehetek friss croissant-t a nap huszonnégy órájában. És nem jó, hogy újra találkoznom kell Helennel. A lakás elég kicsi hármunknak is, meg az egyre csak szaporodó gyerekholmiknak. Helennel a konyhaasztalnál összekucorodva, összeszorított szájjal szűr-csöltük az eszpresszót.

Még most is alig kapok levegőt.

Január 7., csütörtök

Nick nem tud eljönni a Dalton-bálra. Kapott egy szerepet valahol északon, utcaseprőt kell játszania a *Coronation Street* című sorozatban. Egyetlen mondata van, az, hogy: „Ez történik, ha túl sok hússos pitét eszel.”

Nagyon örülök, hogy szerepet kapott, még akkor is, ha mindig akkor tűnik el, amikor szükségem lenne rá. Ha Daisy lázas lenne, vagy ötször kellene hozzá felkelni éjjel, Nick tuti Manchesterben lenne.

Egész délután karácsonyi köszönőleveleket írogattam, Daisy nevében is. Ettől lelkes lettem, és elhatároztam, hogy lefényképezem

Daisyt az összes karácsonyi ajándékkal. Egy idő után azonban elaludt, és akkor már kicsit furcsának tűnt ez az ötlet. Nick anyukája persze pont ekkor érkezett, és megkérdezte, miért van körberakva az alvó gyerek egy rakás babaápoló szerrel.

– Kérlek, Helen, életedben egyszer tudnál kopogni?

De szerintem nem hallotta jól, amit mondtam, mert így felelt:

– Rendben. Akkor koffeinmenteset iszom.

Január 8., péntek

Ma megpróbáltam rendbe rakni a fürdőszobát, közben pedig tolláskodtam, készülődtem a holnapi Dalton-bulira. Amióta Daisy megszületett, nem szedtem rendbe magam, és rettentően féltem, mi minden fog kiderülni, ha egyszer nekikezdek. De hajrá!

A fürdőszobát kettéosztottam szülés előtti és szülés utáni részlegre.

Szülés előtti

Jupiéé! Szempillaspirál, neonszínű szemhéjfesték, csillámporos körömlakk, gyümölcsös arcpakolás, gyantacsíkok, tamponok és mindenféle papír törülközők.

Szülés utáni

Egészségügyi betétek, de akkorák, hogy felszívjanak egy kádnyi vizet, hüvelysúlyok, krémek terhességi csíkok ellen, kúpok, a kinyúlt hasizomzatom összefogására alkalmas, óriási, tépőzárás fűző és hálos anyagú, eldobható kórházi bugyik.

Hogy lehet az, hogy egy olyan természetes dolog, mint a várandósság és a gyerekszülés, ilyen rettenetesen átrendezi az ember testét?

Január 9., szombat

Túl fáradt vagyok ahhoz, hogy csinos legyek. Daisy összvissz három órát aludt az éjjel. Ahhoz is alig van eröm, hogy lefürödjek.

Január 10., vasárnap

Daltonék bálja szörnyű volt! Iszonyú.

Újdonsült kismamáknak nem kellene a nyilvánosság elé lépni, különösen nem ilyen csilli-villi helyeken, ahová kiglancolt ruhában és tökéletesre igazított szemöldökkel kell érkezni.

Amikor megláttam a nyúzott arcomat a terem tükreiben, egyre csak az járt az eszemben, hogy bárcsak még több sminket tettem volna fel.

Pirosodásra hajlamos arcom van (fehér a bőröm, és azonnal megég), ami általában természetes, üde hatást kelt, de most égetően szükségem lett volna legalább egy árnyalatnyi színre.

A hajamra – amit a fodrász udvariasan félig szőkének, félig barnának titulál – szintén ráfért volna némi odafigyelés. Ezer éve nem volt világosítva, az elszabadult tincsek rendetlenül lógtak a vállamra.

Egyetlen régi alkalmi ruhám sem jött föl rám, úgyhogy kénytelen voltam felvenni az egyik nyári kismamaruhámat harisnyával és valami sálszerű dologgal.

Alex Daltontól kétülésnyi távolságra kaptam helyet, aki úgy nézett ki, mintha most érkezett volna valami Gucci-reklámfotózásról. Tökéletesen borotvált, sima áll, fekete öltönyét mintha ráöntötték volna, a haja mint a katalógusban.

Érdeklődtem, mi újság a szállodáival, ő pedig az edzéseimről kérdezősködött.

– Szar az egész! – feleltem. – Nem tudom, hogy a csudába képes lefutni bárki is huszonhat mérföldet.

– Huszonhetet – helyesbített Alex.

Javasoltam, hogy esetleg a nyakába vehetne.

– Ide figyelj, Juliette! – kezdte. – Ne törődj azzal, mit mond Nicholas Spencer. Komolyan gondoltam, hogy segíték a felkészülésben. Ezen a héten Londonban leszek. Még mindig Helen Jolly-Piggottnál laktok?

Kénytelen voltam bevallani, hogy továbbra is Nick anyjának a lakásában élünk, ami egy Canary Wharf-i kis apartmant jelentett. Amolyan tipikus kirakatlakás volt, mindössze mikros kaják tárolására és véletlenszerű, éjszakai ottalvásokra volt alkalmas, nem kisbábás, fiatal családok számára.

Aztán helyesbítettem, hogy természetesen nem élünk *együtt* Hellenel. Az tűrhetetlen lenne. De elég gyakran felbukkan nálunk, mivel Canary Wharf környékén dolgozik.

Valamivel később, amikor a klotyóról mentem visszafelé, Catrina Dalton a kifogástalan esésű ruhájában éppen ráhajolt Alex vállára, és minden egyes ujján gyémántgyűrű ragyogott.

Shirley Duffy lányairól sutyorgott valamit, de csak ennyit hallottam belőle:

– Én a helyedben elkerülném őket.

Remélem, Zach és Laura összeházasodik, és akkor Catrina Dalton kénytelen lesz mindnyájunkat a törvényes rokonai közé sorolni.

Anyut és Brandit is beleértve.

Ha-ha-ha!

Amíg a bárban voltam, elkezdődött az a rémes jótékonysági árverés.

Doug Cockett (egy vörös orrú, piás, helyi üzletember) volt a házigazda. Az övé a Cockett Fitness, mégis olyan kövér, mint hat kocsmai dartsjátékos együttvéve.

Doug nagy csinnadrattával bejelentette, milyen nagy öröm, hogy egy újabb Dalton-féle jótékonyági esemény részesei lehetünk, és megkérdezte Alexet és Zachet, hogy szeretnének-e licitálni a gyönyörű hölgyekre.

Zach Laurára nézett, és azt felelte, hogy természetesen.

Alex azonban a zsebébe csúsztotta a kezét, és így szólt:

– Nem, köszönöm, Doug. Nőket adni-venni nem az én stílusom.

És ezzel felállt, hogy távozzon, de Catrina megfogta a karját:

– Ó Alex, ez csak egy kis játék!

– Szerintem nem az – felelte Alex kifelé indulva.

Néhány viháncoló lány már jelentkezett is, Zach pedig felségítette Laurát a színpadra.

Laura egyszerűen lenyűgöző volt. Szőke haja ragyogott, lábközépig érő, hosszú, ezüst ruhája rózsaszínesen csillogott. Nagy dolog az ilyen megjelenés olyasvalakitől, akinek az anyja szerint a fekete cicanadrágnál nincs elegánsabb viselet.

Anélkül, hogy bárki is kérte volna, Brandi is felugrott a színpadra. Az ő ruhája kicsit olyan volt, mintha összement volna a mosásban, de a csillogó flitterek szinte szikráztak körülötte. A haja természetes szőke, de az én húgocskámnak nem felel meg az a színárnyalat, ami van, úgyhogy még rakatott bele platinaszőke csíkokat, és fel is tupírozta úgy, hogy háromszor akkorának nézzen ki, mint a valóságban.

TISZTÁRA OLYAN, mint anyu. Hangos. Szereti az italt. Közismerten pult alá tudja inni a pasikat.

Csöndben megpróbáltam kislisszanni, de Doug gyorsabb volt nálam.

– JULIETTE DUFFY! TE HOVA A CSUDÁBA SZÖKSZ?

Mondtam neki, hogy nem szeretnék részt venni most az árverésen, mert Nick nem tudott eljönni. De őt ez nem érdekelte, sőt, inkább fellármázta az egész társaságot, amíg végül kórusban énekelték, hogy: „Juliette, Juliette!”

Úgyhogy végül felmentem a színpadra. A nyári kismamaruhában meg a téli csizmában, mivel a lábaim olyan dagadtak voltak, hogy képtelen lettem volna magas sarkút felvenni. Maradt tehát az icipicit sáros, barna hótaposó.

Az arcomon vörös foltok, a hajamban lenőtt, barna csík, egyszóval olyan értéktelennek éreztem magam, mint egy lyukas garas. Vagy még annál is értéktelenebbnek.

Azon kaptam magam, hogy a profi teniszező, Kate Thompson és a nővérem, Laura mellett ácsorgok, akinek egyébként Tündérszép Királykisasszony volt a beceneve a suliban. Brandi a sor végén állt, ujjjaival a haját igazgatta.

Mint mindig, most is egymással versenyezve licitáltak Laurára a pasik. És mint mindig, ő ezen rettentően csodálkozott. Az árverésnek Zach vetett véget, elég gyorsan, négyszáz fontot ajánlva.

– Négyszáz, de négymilliót is megérdemelne! – kiáltotta. Mindezt viharos taps követte.

Brandi is jól szerepelt. A párja egy olyan fickó ellen licitált, akivel már volt egy egyéjszakás kalandja, így aztán tekintélyesebb összeg, százötven font jött össze neki.

Rajtam volt a sor. Doug a vállamra tette izzadt karját, és így szólt:

– Juliette, akinek most született kisbabája, nyilván nincs a legjobb formában. És nincs itt a párja sem, úgyhogy nekünk kéne

pártfogásba vennünk. Hiszen van még tűz a régi csajokban is, nem igaz?

Megkérdezte, mikor leszek már végre rendes, tisztességes, férjes asszony.

– Most már nemsokára – feleltem én, hülye vigyort erőltetve az arcomra.

A licitálást három szánalmas ajánlattal zártam, amiket valami vénemberektől kaptam.

Isteni szerencse, hogy itt van nekem Nick.

Tényleg!

Január 11., hétfő

Helen ma elég korán berontott.

Még az ágyban voltunk, amikor már szólongatott. Nick egy párnát húzott a fejére, és alvást színlelt, tehát kénytelen voltam én beszélni Helennel.

– Juliette, kicsim, milyen volt Daltonék bálja? – kérdezte. – Nem tudtam elmenni. Dolgom volt.

Éreztem, hogy valami nem stimmel, mert egyébként soha nem szokott „kicsimnek” nevezni.

Rám szegezte azt a hideglelős, kék szemét, és közölte, hogy hallott egy nyugtalanító pletykát az árverésről. Méghozzá azt, hogy Zachary Dalton tekintélyes összeget ajánlott Lauráért.

– Mi? – kérdeztem.

– *Tessék?* – felelte, és lecsukta a szemét, mintha hirtelen fejfájás jött volna rá.

Aztán óvatosan elkezdett puhatolózni, tudok-e Zach és Laura ügyeiről, hogy volt-e valami komoly közöttük.

Megmondtam neki, hogy semmi köze hozzá.

Mostanában *néhányan* a faluban pletykálnak ezt-azt. Például, hogy Laura és Zach mennyire nem illik össze.

– Főleg, ha meggondoljuk, honnan származik Laura – okoskodott Helen.

Megmondtam neki, hogy ugyanonnan, ahonnan én. Egy szép nagy, vidéki házban nőtt fel minden nagyravágyás nélkül. Persze a nagy ház másik felében ott a kocsmá... egy elegáns kocsmá, ami mellesleg az ország legjobb vendéglátóhelyeinek katalógusában is szerepel.

És akkor Helen majdnem suttogva a következőt nyögte ki:

– Csak ne esett volna a húgod kamaszként teherbe...

Kiderült, hogy Catrina Dalton tegnap felhívta. Nem is tudtam, hogy ismerősök, pedig valami táskás jótékonyági akció kapcsán ismeretségbe kerültek.

Catrina mélységesen maga alatt van az aggodalomtól, amiért szegény Zachary úgy összezavarodott, pedig neki egy „józan” emberre van szüksége.

Nohát!

Laura a legjózanabb ember, akit valaha ismertem. Minden kiadását feljegyzi, három helyen van megtakarítása, és épp a második diplomájára készül.

Megmondtam Helennek, hogy én örülök Laurának és Zachnek, és hogy sosem állnék az útjukba. Sőt, azt sem hagyom, hogy más ezt tegye.

– Tényleg ezt akarod a testvérednek? Hogy mindenki a szájára vegye? – kérdezte.

Nos, mi mindig is a pletykák keresztútjében éltünk, mondtam. Ahol ilyen anya van a családban, mint a miénk, ott ez természetes.

– Legalább figyelmeztethetnéd! Mondjuk úgy, hogy Catrina Dalton *nem nagyon* örül ennek. És milyen jövője van egy olyan párkapcsolatnak, ahol az anyós ellenlábás?

Emlékeztettem, hogy ő sem kedvelt engem az elején.

– Hát igen... – hümmögte Helen. – De aztán becsúszott az a kis baleset...

Helen olykor iszonyúan ki tudja húzni nálam a gyufát. Ráordítottam:

– SOHA többé ne merd balesetnek nevezni Daisyt!

– Igaza van, mami – kiáltott ki a fürdőszobából Nick –, egy kis sé túllépted a határt.

Helen megszelídülve folytatta:

– Csak annyit akartam mondani, hogy vannak dolgok, amiket muszáj elfogadni úgy, ahogy vannak.

– No, akkor Catrina Dalton is megtanulja majd elfogadni Laurát. Sokkal rosszabbul is járhatott volna. Mert Laura gyönyörű, kedves és jó természetű.

Helen szája erre olyan fintorba fordult, mint amikor felidegesítik. Ingerülten elkezdett magyarázni valamit arról, hogy Catrina **NA-GYON** világosan leszögezte, mi a véleménye az egészről. Aztán dérel-dúrral elment azon siránkozva, hogy ő már milyen szépen eltervezte az esküvönket, és ezért semmi köszönetet sem kapott.

Utánakiabáltam, hogy nem kérek több képet nevetséges, türkizkék menyasszonyi ruhás Vogue-modellekről, sem pedig olyan kari-kagyúrukról, amik egy ormótlan bokszerre hasonlítanak.

Ahogy elment, Nick előjött a fürdőszobából, és megkérdezte, van-e még kóla a hűtőben. Mindig viccesnek találom, amikor próbál komoly lenni, de közben a haja égnek áll, és olyan borzas, mint a birka gyapja.

Elmeséltem neki, mi volt a bálon, és hogy Catrina Dalton rólunk, Duffy lányokról sugdolózott Alexnek.

Arról nem beszéltem, hogy Alex felajánlotta a segítségét az edzéshez.

– Az összes Dalton seggfej – közölte Nick. – Daisy alszik, tudod?

Megkérdeztem, hogy figyelte-e a légzését, mire fölakadt ugyan a szeme, de így szólt:

– *Igen.* Gyere ide!

Aztán megcsókolt, ahogy mindig is szokott. Hirtelen úgy éreztem magam, mint a régi szép időkben. El is felejtettem, milyen jól csókol.

– Még most is imádnivalóan dugnivaló vagy, Julie. És nem érdekel, hogy meghíztál – súgta a fülemben.

Odasóztam neki egy nagyot, de ő csak nevetett.

Kőkemény volt.

Elég régen feküdtünk már le egymással, és most rádöbentem, mennyire hiányzott. Csodálatos volt összebújni vele. Szinte belepréselt a kanapéba. Úgy istenigazán! Mintha nem is mennének roszszul a dolgaink.

Azt hiszem, hamar eléleztem volna, ha Nick nem megy el hamarabb. Felnyögött, és rám borult. Általában csak annyit sóhajt ilyenkor, hogy: „Ó, Julie!”, de ma valami mást mondott. Nem értettem pontosan, hogy mit.

Mellém heveredett, bedugta a kezét a combjaim közé, és kézzel segített be nekem.

Aztán csak feküdtünk a kanapén összeölelkezve. Nagyon jó volt így, de azért izgatott, mi csusszant ki a száján.

Biztos voltam benne, hogy nem az én nevem volt az.

Január 12., kedd

Nick soha nem csalna meg engem. *Nem tenne ilyet!* Igaz, hogy régebben voltak ügyei, de most már gyerekünk van.

Ha nem reagálnám túl a dolgokat, fel sem merülne ilyesmi, csak mostanában fáradt vagyok, és rosszul alszom.

Kezdek paranoiás lenni.

Január 13., szerda

Felhívtam Laurát, hogy megbeszéljük az esküvővel kapcsolatos ügyeket. Egy kicsit szétszórt volt, mert épp randira készült Zachkel, aki hajózni akarta vinni a Temzén.

Utána Altheát hívtam, ő meg jól lehordott, hogy az esküvő nem más, mint kapitalista faszság.

– *Té is férjhez mentél* – mondtam neki.

– Kizárólag csak a buli miatt.

Elmeséltem, hogy tegnap szeretkezünk Nickkel, és hogy közben motyogott valami furcsát.

– A pasik mindig furcsák, ha szexelnek – jelentette ki Althea. – A pornó is elképesztő, amit néznek. Lehet, hogy Nicknek is ezért állt fel ennyire a dákó. Biztos nem szexeltek eleget.

Ebben talán igaza van.

Elég hűvös volt kint az idő, de azért kimentem futni. Arra gondoltam, hogy legalább egy órát kocogok majd megállás nélkül. De olyan rettenetes volt, hogy ötven perc után meg kellett állnom. A térdemre támaszkodva ziháltam, és az járt a fejemben, hogy feladom. Aztán sétáltam tíz percet, utána még három percig futottam, aztán megint sétáltam. Végül még hazafelé is kocogtam egy kicsit, mert arra gondoltam, hogy Nick anyja esetleg figyel az ablakból.

A testem egész idő alatt lötyögött, a lábam közötti zsírpárnát is beleértve (ilyen eddig nem volt).

Azt hiszem, fel kéne mentenem magam ez alól a futási kényszer alól. Nincs semmi értelme, hogy fájdalmaimnak, netán sérüléseimnek tegyem ki magam.

Szóval csak finoman.

Január 14., csütörtök

Alex ma felhívott, hogy elvigyen futni.

Nagyon meglepődtem, amikor az ő hangja szólalt meg a telefonban. (Nem is állapotunk meg semmiben. Vagy igen?) Ráadásul nem lehet úgy rendesen edzeni, hogy előtte az ember bedörgöl egy egész csirkekormát rizzsel, egy lepényt, egy rakás naankenyeret és fél doboz sós-karamellás jégkrémet. De képtelen voltam nemet mondani neki, amikor ott állt a küszöbön.

Nick láthatóan rettentő féltékeny volt, de képes volt egy „rendbent” odamorrantani, amikor beengedtem Alexet a lakásba.

Borzasztó zavarban voltam, mert a futószereléseim gyakorlatilag egy elefántméretűre kinyúlt, szürke macinaci furcsa, fehér foltokkal a szárán, amiket egyszerűen nem lehet kimosni. (Honnan származnak ezek a fehér foltok egy kismamánál? A baba büfije lehet? És ha az, hogy kerül a lábam szárára?) Amikor öltözködtem, már éreztem, hogy ez egy rémálom lesz. Alex tökéletes formában van. Úgy fog futni, mint a nyúl.

Ám Alex igazi úriember volt. És a futás mellett sokat sétált is velem.

Egyikünk sem beszélt túl sokat, rám való tekintettel, nehogy kifulladás. De később aztán szóba elegyedtünk. Kikérdeztem a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

családjáról, a szállodaügyeiről, meg arról a pletykáról, miszerint a jövő év folyamán eladják a Dalton-házat.

Alex csak annyit felelt, hogy nem kellene ennyire komolyan vennem a pletykákat.

– Pedig azt hittem, rossz emlékeket idéz bennetek az a ház – szabadkoztam.

– Eszembe sem jut az a tűzeset, jóformán soha – felelte Alex.

– Sokszor látogat haza Jemima is. Tetszik neki Great Oakley?

Jemima Alex és Zach (késői) húgocskája. Catrina Daltonnak ugyanis volt egy kalandja egy huszonéves fehéreneműmodellel, és annak a végeredményeképpen született Jemima. A kislány hétéves volt, de már szerződésben állt a Gap modellügynökséggel, és a szekrénye tömve volt egyedi tervezésű ruhák garmadával. Tünetmentes, udvarias, jó gyerek volt, ami majdhogynem érthetetlen, ha az ember Catrina elviselhetetlen természetére gondol. Jemima egy londoni, bentlakásos magániskolában tanult, csak hétfégenként és az ünnepek alatt járt haza, vidékre.

– Szereti a falut, ahogy kicsi koromban én is – mondta Alex.

Ez nagyon meglepett, mert Alex kicsiként egyáltalán nem tűnt boldognak.

Zach volt mindig a feltűnően vidám és zajos, Alex pedig a csendes és komoly. Ha nem is magába forduló, de azért elég távolságtartó volt. Mondjuk úgy, hogy nem nagyon lehetett összeveszni vele.

Van egy olyan gyanúm, hogy ő és Zach nem egy apától származnak.

– Zach is szívesen jár haza?

– Igen, de már nem tulajdonosa a családi háznak. Tavaly kifizettem a részét.

Érdekelt, hogy miért van mégis olyan sokat otthon.